

Obsah

Motto:.....	2
KLAUNOVA SMRT	3
SMUTEK	4
PINOKIO	5
ČASONAHOTA	6
ODCHOD.....	8
ZVONICE	9
OBRAZ DORIANA GAYE.....	10
NESPAVOST.....	11
BRUNCVÍK.....	12
HODINÁŘ ČAS	14
ZKAMENĚLINA.....	15
POŠETILOST	16
NEJSMUTNĚJŠÍ Z PIEROTŮ	17
KONEC PRÁZDNIN.....	19
NA KADLÁKU	20
TUMBALALAIKA	21
FANTASMAGORNO	22
V PARKU	23
MASOPUSTNÍ BÁL	24
KEJKLÍŘ A MARIONETA.....	25
ČEKÁRNA	26
POŽÁR LODI.....	27
KOMU SE BLÁZEN ŘÍKÁ	28
NA-NESHLEDANOU.....	30
EPIŠTOLA ČTENÁŘŮM	31
TIRÁŽ.....	32

Delicie Nerková

KLAUNI A ŠAŠCI

(Retro - po - etický vzorník)

Motto:

Tento podzim je obrovské putovní divadlo
které lže - poezii
za každou kulisou když zvadne a svine se
objeví se nový, zářící obraz
živý a skutečný obraz
když zhasne
prozradí svou papírovou podstatu

za každou kulisou když zvadne a svine se
objeví se chaos
odhozených kostýmů

Tento podzim je obrovské putovní divadlo
které lže - poezii
šatny plné šminky
vůně zvadlých kulis
odhozené kostýmy
brodíš se bez konce

The Plastic People Of The Universe/

Nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.
Každému z vás říkám na základě milosti, která mi byla dána: Nesmýšlejte výš, než je komu určeno, ale smýšlejte o sobě střízlivě, podle toho, jakou míru víry udělil každému Bůh.

Pavel z Tarzu: List Římanům

KLAUNOVA SMRT

Tisíc sluncí a víření bubnů
zasvěcený pokřik malých
i velkých dětí

Do ozářené manéže
kulhavým poklusem vběhl
opilý funebrák s červeným nosem

Zklamaný vytracený potlesk
A potom ticho
které se stalo výzvou
trčelo mu v ústrety

= Ale my chceme klauna... =
řekla brejlatá holka v první řadě

= =Klaun je mrtev - ať žije šašek = =
zachraptěl funebrák

Při jeho odchodu
do černé díry zákulisí
byl na jeho zadku vidět
zřetelný otisk boty

do vyprázdněného hlediště
trumpety cirkusového orchestru
bodře zavyly
Valčík na rozloučenou

SMUTEK

Když uvadá květina
držím za ni smutek
odepnu náušnice
náramky a řetízky
přestanu se krášlit
a chodím tmavomodrá

Když uvadá květina
poslouchám do neomrzení
Beethovenův houslový koncert D-dur
- to pro tu radost znovuzrození

Když uvadá květina
na mé tváři nepoznáš bolest
nikdo neuvidí pláč
kterým se zevnitř usmívám
a navenek přikyvují slověm soustrasti

to aby můj zjevný smutek nebyl příčinou
ztráty naděje těch co mne mívají

Když květina uvadne
nevím si rady s místem po ní
dokud si nevšimnu hvězdy
která se usadila
v mém okně

PINOKIO

Má na to nos
říkává se
Tak hledal
aniž nacházel
poklad největší

Pro lásku šel světa kraj
a šel bos

Výměnou
za důvěru bez hranic nic
za dobré jméno
obdržel - jak už to bývá -
kocouří faleš
a lišácké spojenectví

Vzali mu
co měl i co mohl mít
Komu záleží na špalíku
lipového dřeva s horkým srdcem?

Zubožená tvář
s přeraženým nosem
a torzo bez šatů
už neposlouží ani k pobavení
na účet týraného

Plamen
který vydalo jeho polámané tělo
byl však jasný
a hřál

ČASONAHOTA

Tohle už dlouho nevydrží.

To vanutí, co se nedá vyslyšet ani uslyšet.

Poslechneš - nezaslechneš. Nasloucháš, a kolečka hodin se ti sypou z očí.

Tak jako všechna slunce, která v sobě nosíš.

Asi je to v trávě. Uklání se na rozloučenou.

V šumění stébel a klasů.

Možná i v neslyšném hlasu posledního zvonku zapomenutého na mezi.

Mezi pavouky a zlatohlávkami to je. Hemží se ve vyhřátých obydlích pod kamením, které dosud popraskává horkem.

Občas nějaký ten hmyzec projeví letný zájem o mé tělo. Ale zase se rychle pustí svým směrem, protože jsem věc, která přesahuje broukovesmír.

A tak vlastně nejsem vidět.

Nekonečným prostorem mezi ušima burácí fuga od čtyř větrů. Vynesla mou rozdivočelou touhu po nebi až k nebi.

Obejměte mě, oblaka! Obejměte mě na nezůstanou.

Protože já se ještě neudržím. Ještě to nevydržím.

A také se nezdržím, ačkoliv mi tolik můr přenechalo stužky i samet na večerní křídla.

A ve dne zas ti ptáci pouštěli peří k mým nohám.

Tolik peří... Tolik ptáků upustilo peří, tolik peří opustilo ptáky.

A vítr se zelenýma očima si jen tak pohrává s tím plynutím křídel a mraků...

A my se ještě nevznášíme, dosud se neudržíme.

Stav tíže beztíže.

Bez tíže - potíže.

Potíž že potí se představy před stavy beztíže.

Obtíže na dosah probodené paže. Tudy odtéká život.

Tudy odešel i cit. Pro pocit tudy odešel.

Propocítit se do necitu. Jen pro pár pocitů ztratil se v bezcitu.

Tak po krk vězím ve tmě.

Ved' mě!

A už mě nepusť. Nepropusť přes propust.

(Bojím se zimy. Stromy se už k sobě nemají jak dřív, snad si nemají co říci, snad jsou si cizí podrobeny sněhu.

Snad jako já s odešlým létem přišly o bezpečí a něhu.

Mrazem zařezané budou tiše stát a v hrůze naslouchat, jak meluzína stříbrnou pilou podřezává hrdla zbylých nebeských holoušků.

Snad zachrání je prozíravý měsíc, až přes jejich zimomřivé dušičky přehodí teplou deku šitou ze zbytků letních červánků.)

Veď mě ve tmě.
Máš dost času.
Do nečasu?
Kam a na kolik?
Na kolík narazili čas. Snad pro výstrahu.
Proto nevíme v kolik a za kolik.
A tak tu ležím, ležíš, ležíme.
S pozdně letním pozdním odpolednem pod hlavou.
Rozestlalo nám i svůj strakatý kabát plný lesů, polí, luk a strání.
Kabát plný záplat. Tak už zaplat!

Modlitbou osvobozený čas nás hebkými chapadly chápavých minut svléká až na dřev.
Kde jsi ty a co jsem já? Kde jsme oba my?
Z obavy před chápáním času chápeme se zuby nehty toho, co ještě drží pohromadě.
Pochopitelně, je to pochopení způsobu, jakým červenají se šípky.

A tak jsme shledali, že jsme nazí v čase bezčasí. Oloupal z nás přílepku fantazie,
odstřížky snů, chomáčky toužení.
Do poslední slupky nás svlékl a teď o mně i o tobě všechno ví. I my to víme.
Ten čas!
Jak píšťalky nás otlouká. Z kůry loupe až na duši
kvůli jasné a čisté melodii, která tryská z bolesti jara?

Ústa plná odpovědí mi babí léto zalátalo.
Aby zbytečná slova nerušila
zvony, až rozezní se v hrudi.

ODCHOD

Prázdný dům zaplnily ozvěny
které už ti nepatří

Zůstalo

dřevo v připravených kamnech
starý svetr s tvou vůní
usazenina čaje na dně šálku
a rozečtená kniha

A havrani zůstali

abych nebyla sama
než přijde jaro
než hodiny dotikají

ZVONICE

Tolik schodů jsem vystoupala
až dech se z prsou vytratil
a srdce roztlouklo se na padrt'

Tolik proseb vyplývala
až milost pro návrat jsem pozbyla
a mé naděje pohřbily se navzájem

- to všechno abych
ke Vzkříšení rozhoupala
poslední zvon který zůstal

Prázdňý prostor
na vrcholu mé pouti
zaplnil zlověstňý smích
vyžilého paňáci

Pověsili ho pro výstrahu
místo zvonu ve zvonici
za rozkrok hlavou dolů

S posledním zakviknutím nepřičetného
vyteklo z jeho úst trochu krve

Kupodivu
byla modrá

OBRAZ DORIANA GAYE

Vidoucí oči
a vědoucí ruce
zamilovaného umělce
stvořily jedinečný obraz

a spanilý jinoch
zkrášlený k namlouvání
jak mladý Narcis
nemůže od sebe oči odtrhnout

Živen obdivem
touhami
a něčím
čemu alespoň z počátku
říkali láska a rozkoš

po letech
vzpomněl si na portrét

Na plátně jen obtížně
poznal tu starou tetu
s lysou hlavou
a vyhaslýma očima

NESPAVOST

Od rána k ránu
chci pospat si
pár veršů
ale skoro proti své vůli
přivřenýma očima pozoruji
    útržky věčnosti
    jak tmavě modře
    a sametově
něžně obskakují
mou trpělivou nespavost

A vítr si netečně pohvizduje
mezi zuby nedolehlého okna
    pikolové sólo z Peer Gynta

Píská si tu stokrát
    opískanou pískničku
a sám si hned tleská
roztáhlou záclonou mého snu

    jako dítě
    které nemá co dělat
    a proto zlobí

BRUNCVÍK

Dnes vzala jsem si na cestu
modré tyrkysy a kousek času
ušetřeného k toulání

Když jsem minula třetí
ze sedmnácti mostů mého města
pošimrala mi tvář větvička
smuteční vrby

Zvedla jsem své
prý slepé oči
a z každého lístku
četla jsem vzkázání

Třeba to od labutí
a od zimních skřítků
vrátí se zas společně
někdy kolem Vánoc

I starý parník Primátor Dittrich
tu nechal vzkaz
že ruku líbá a jde na odpočinek
do podmořského ráje všech lodí

Když jsem ty lístky
jeden po druhém přečetla
veselo mi nebylo

Jako by všechny radosti
s vlnami řeky odpluly...

Poslední vzkaz
jsem skoro přehlédla
přesto přiměl mé nohy
k nemeškání

Blízko blizoučko
prý jen na mě
čeká rytíř

- A opravdu tam dosud stál -

Jak zahlédl
že k němu spěchám
zvedl hledí a rukou
v níž neměl meč
zamával mi v ústrety

a lev
co seděl mu u nohou
přátelsky zavrtěl
na mého psa

HODINÁŘ ČAS

Ciferníkem měsíce
- kde se vzal? -
nesmlouvavě
neslyšně po ručičkách
prochází Čas

Do tváře vidět mu není
odjakživa
ukazuje pouze
vzdalující se záda

Na zeď věčnosti
na věčnou zeď
na vlásky bytí
zavěsil závaží
přisouzených hvězd

a sluneční kyvadlo
krok po kroku odměřuje
co stojí za zvážení

to-bě-ta-ky

to- bě-ta-ky

a

ta-ky-to-bě

ta-ky-to-bě

Hodinové pero
jen hodinkové peříčko
nakonec zastaví
ve spravedlivé hodině
náš nepokoj

ZKAMENĚLINA

Právě prý kdesi kvetou sakury
a moře vyplavilo
modrou lahev
se vzkazem o lásce

A také zpívají skřivani
a noční nebe zase sype hvězdy po vesmíru

Nic z toho nepotřebuji
nic z toho nechci

Já na to
vaše

jaro
vůbec nepomýšlím

protože

kámen
který mě k obrazu svému proměnil
zaslíbil bezbolestný konec
všech pošetilých snů

POŠETILOST

Něžná se
s vyzývavou pokorou
ujala pošetilých slavností

Polibek rosy
na řasách nočního motýla
stříbro úplňku ve vlasech

a ve dne zas

rty od šípků červené
a věrnou lásku na dlani

Na bolest se nezeptá
Něžná
šedomodrá
jak rozbřesk nad mořem

Vlny jdou spolu
a zas proti sobě
vždy vstříc břehu
kterého kus pak odnesou
oběť slunci na horizontu

Kde je ta něha?
V slzách utonula
A kde je bolest?
Na prach shořela

Konečně už nikdo nepátrá
v nekonečné bídě čekání
po Opozdilcích

NEJSMUTNĚJŠÍ Z PIEROTŮ

V hotelovém pokoji
poslední kategorie
skládá do odřeného kufru
potřísněný kdysi bílý kostým
s černými smutnými knoflíky

Dávno ho do něj oblékli
tenkrát když slibovali
vášnivě něžnou
něžně vášnivou Kolombínu
družku na nejméně půl života

Konečná štace commedia dell'arte
je stejně ubohá jako první

Kolombínám se líbí strakatí Harlekýni

Jsou to přeci jen Chlapi!

Pierotovi stačí zbytky zbytků
a nějaký ten veršík
na počmárané zdi odešlého mládí

Nebo to tak není?

Někde musí být ta Láska
co ováže mu rozedrané nohy
přinese čerstvý chléb
a mísu modrých hroznů
z dnešní sklizně

Někde přeci musí být domov!

KAPKA NADĚJE PRO MAŇÁSKA

Na chodbě onkologického oddělení
fakultní nemocnice
mezi veselými kulisami
ležel maňásek
    asi jak spadl z vozíku
    při rychlém přesunu na sál

Někdo ho zvedl
a navlékl na hubenou ruku holčičce
s hlavou jako kulička
a s modrými propastmi očí

Spávali pak spolu v jedné postýlce
která je noc co noc
odvážela na vlnách strachu
do země Zapomnění

Holčičku si
jednoho uplakaného rána odvedl anděl
kterému byla podobná

Maňáska navlečeného na upracované ruce
odnesla si domů žena
s hlavou jako monstrance
a s modrými propastmi očí

Uplakané ráno si otřelo tváře
rukávem mraku
a slunce se rozhodlo
že vyjde na oblohu

KONEC PRÁZDNIN

Zatímco spíš

pokradmu balím tvé sny
do tak velikého kufru
že ho unese jen
poslední paprsek
ve výdechu léta
nad naší horou

Zatímco spíš

uložím mezi tvé sny
samu sebe
a v tom kufru
budu si prostoduše přát
abys sebou vzal
co je ti nejmilejš

NA KADLÁKU

Bluedžínový odpoledne se koulí po ještě pořád frešovém grínu s tak neomalenou samolibostí, že byl chvíli na daubtech, kde vlastně je a kterýho járu. Bylo jasné, že mu dost sluší ty fialové oči, co si oblíkl pro dnešní den. Zároveň s touhle myšlenkou přišlo v jeho mozku na přetřes, že jaro je už zase tady. Nebo ještě tady?

Všiml si jí, protože pod jejíma dlouhýma a modrýma nohama se schovával pes goldenovej jako to slunce všude kolem. Pes, slunečně zlatej, ale nechtěl se sluncem mít nic společného. Nechtěl být čoko a nechtěl se potit. Tak se schoval pod modrýma nohama své stoprocentní Lejdy.

Chvíli zíral na psa a pak zas na ni. Hádal, co dělá, když tam vlastně vůbec není. Možná tam byly jen ty nohy inbluu, i ta bysta inbluu. Ale celou fejs měla ve stínu obrovského eplu, co zrovna s obrovským apetitem kousala. Oči a kus čela schovala za obrovskými tmavými glaskama, co vůbec nevypadaly jako z tohoto světa. Odkud přilétla? A hele - místo hára má nějaký žlutý listí a modrý peří - no to tady fakt není in.

Nenápadně očichával vzduch kolem ní a připadlo mu, že je mu přes všechno nějak povědomá. Už už otvíral pusku, že teda jako něco duchaplně propustí svým ozubeným reprákem, když přestala jíst a paží protaženou načatým jabkem ukázala kamsi za něho. Šel svým zrakem in line za jejím pohybem, až stopnul ten lejzrový paprsek tak trochu nalevo od vrby, co mu připomínala jednu rokovou stárku. Vlasatá vrbajznice byla v pořádku - ale co se to stalo o kousek dál, v okruží stínu, kde slunce už nedokázalo prodat ani jeden paprsíček?

Na tom jarně vyčechraným grásu, který mu ještě před chvílí připadl jako perfektní solárko uprostřed zasmogovaný Prahy, na tom plácku otevřeném pro psy, děti a dlouhý stíny, stál nahej, ale fakt docela naturálně nahatej platan. Vypadal takhle odstrojenej jako úplně osamělej chlap, kterej vůbec nic nemá. Nic. Jako nějaký hodně vznešenej houmles s dost dobrou muskulaturou, kterej nějakým nedopatřením přišel o zámek, many, ženskou i papíry. Jako někdo, koho brutálně vyslíkli z hadrů. Nechali je jen tak válet kolem jeho nohou a už mu nedovolili, aby si je znovu navlík. Jen si tady exhibuj, frajere. Počkej si na zimu, když budeš mít kliku, dostaneš možná bílej kožich. Ale jen na chvíli, dědo. A ne abys ho zprasil...

Ohlídl se za sebe, jako by u tý modrý s jabkem a psem hledal odpověď, účast nebo spásu. Ale na tý lavičce nikdo nebyl. Jen jeden, jedinej zlatej list. Ounlyvan. Jakoby tam nechala vizitku, na který není vůbec žádná adresa.

Tak už tady vážně je ten podzim - prošlo mu prostorem mezi ušima. Je tady s větrem o závod. Je tady i s mlhou, co mám najednou v očích. Je tady i s deštěm, kterej mi - kdovíproč - spadl rovnou na fejs.

No, nejsem já blázen? Položil si otázku a rukávem si otřel tváře. Asi jsem měl zas ty svý haluze. Snad to rozchodím. Nebo rozfoukám, až se zvedne vítr kousek nad mou hlavu. Nebo rozlítám, až se vítr zvedne ještě kousek výš...

TUMBALALAIKA

Všechny mé sny začínají v aleji
Jdu pomalu
abych nepřehlédla
ani jeden strom
abych nepřeslechla
čím který zpívá a jak voní

Všechny mé sny končí
v průzoru vysvíceném stromořadím
v němž sluneční záře prostřela stůl

stromy si u něho spolu šeptají
o té Podivné
kráčejí tudy pod jejich ochranou

Šumění letního deště
tak trochu porušilo taktování kroků
mířících ke světlu tam na konci

Jako očištný blesk
jako nebeský posel projel mým tělem
i korunami moudrých stromů
osvobozující tříčtvrťový rytmus
Kámen roste bez kořene
láska hoří bez plamene
vítr hraje - struny nemá
srdce pláče - slzy nezná

Tumbala - tumbala - tumbala - laika

tumbala - tumbala - tumbala – laika...

FANTASMAGORNO

Přeručkoval a přebalancoval jsem na druhou stranu po zbytkách mostu, který tady zůstaly po včerejším náletu ufounů. Asi se teď můžou potřhat smíchy, jak se jim podařilo zamíchat a rozdat karty. Naše karty.

S Černým Petrem připláclym na čelo místo obvyklého bakšiše za trumpetový sólo se zas tak moc nebojím. Kdo má ještě hlavu, ten pořád může něco vypít, ten se ještě může pěkně zmazat. A zapomenout si. A připomenout si.

Zatímco s nebe, po kterým nepřetržitě křižují ty mrňavý zmetci, někdo vylejvá kýble vody. A s nima nějaký hvězdy. Doufám, že nejsou živý. To by jim při doskoku mohly prasknout achilovky. Jako mně, když jsem tehdy skočil s mostu, kterej tu včera byl, a z kterého je dneska jen kostra.

Tak jsem konečně tady, v suchu a na suchu.

A hele, nikdo tu není!

Jen těch pár ušmudlanejch židlí čučí na prázdněj stůl s popelníkem. Jako když na někoho čekaly, a už ne. Už je to zbytečný.

Chystám se zhasnout poslední cigáro na světě, v posledním popelníku na světě. Jenže do něj zrovna spadla hvězda.

Odcvrnkávám poslední zbytek hořícího cigára do posledního zbytku hořícího vesmíru. Než dopadne zpátky na zem, něco si přeju.

Přeju si, aby ta hvězda byla živá ...

V PARKU

V našem parku
s tichou tvrdošijností únorové noci
stále sněží
a mně se
opět
zdají básně

Je to dnes
po sedmdesáté sedmé
co rozcuchaná
v noční košili
hledám ztraceného Kašpárka
s veselou rolničkou na čepici
a přihlouplým úsměvem nevědomého

V rozteklém zlatě pohádkových luceren
lze číst stopy cizích bot i psích tlapek
zatímco
s krajkových větví
stromů v našem parku
stále sněží hvězdnaté verše
a vpečetují do mých nastavených dlaní
nehmatná stigmata tající marnosti

MASOPUSTNÍ BÁL

Oslepující luminiscence
světlo krokům nepřidá
Zahlušující hlomoz
je málokdy hudba
Slova nerozpoznáš
a obětí neznamená přijetí

Už jdou
už se klátí
křepčí a padají

Gejša přestrojená za draka
a drak za roztomilou gejšu
kat za kněze
a za kata kněz
zahradník je vrahem
vrah zas zahradníkem
a ten kdo je tu šaškem
může být i králem
poběhlíce za světici
a světice poběhlíci
apoštol za karbaníka
falešný hráč apoštolem

Jen Spasitel
je jako vždycky sám
za sebe i za nás

Kdo jiný by se opovážil
tak pohoršlivě představovat
stále zneužívanou Lásku?

KEJKLÍŘ A MARIONETA

Bezcílně se toulal ulicemi od té doby, kdy si s konečnou platností zakázal vzpomínky na divadlo. Pokoňující vyhazov ho na dlouho přišpendlil jako mrtvého motýla na staré kanape. Zarytě vleže pozoroval modrý strop, do jehož prasklin promítal nekonečnou smyčkou své podivné sny. Vystačily na celý ten čas, než mu vyhořelé srdce dovolilo vydat se do města.

Bloumal až do noci. To, co viděl, potkával, o co zakopával, nebylo důležité ani vhodné pro vytvoření jakéhokoliv snu.

Míjel smutné domy, rozblácené parky se špinavými zbytky sněhu. Míjel mosty, obchody i přeplněná parkoviště. Město mu hlučelo prostředkem hlavy od ucha k uchu a mezi očima se vinula zaslzená mlha. Rozum, zůstal-li mu jaký, kladl všetečné a skličující otázky. Neodpovídal na ně.

Když se vracel k domu, v němž se rozhodl přežívat přítomnost, zaslechl z popelnice tichý nářek.

"To je snad nějaká malá holka..." napadlo ho.

Nerad by se zas dával do sporu se svými city a tak se mu pár minut dařilo nevěnovat nářku pozornost. Se světem bolesti a křivdy už opravdu nechtěl mít nic společného. Naštěstí pláč ustal a v Kejklířově hlavě se rozhostilo hluboké mrtvé ticho.

Nevydržel to.

"Co tady děláš?" zeptal se Marionety, když ji špinavou a zuboženou vytáhl z odpadků. Chybělo jí oko a pravá ruka. Nezdálo se, že by byla ještě naživu.

"Už mě nepotřebují, však víš..."

"Jsi možná stará a zmrzačená, ale to musí jít přece nějak napravit," uvažoval polohlasně. Vzal Marionetu domů a celou noc věnoval jejímu vzkříšení. Pořádně ji očistil, z korálku jí vyrobil modré očičko, z kousku dřeva ruku. Chvilí mu trvalo, než našel pěkný modrý polštář, aby jí z něho ušil nové šaty. K ránu byl se svou prací hotov, a než zhasla poslední hvězda, usnul jako dítě. Po nekonečné době byl opět královsky bohatý a šťastný.

Snídali chléb, med a mléko. Zamyšleně řekla:

"Prosím tě, nepřidělávej mi žádné nitky ani dráty. Půjdeme-li spolu zas někdy hrát divadlo, nesmíš mě vodit, leda za ruku. Tenkrát to bylo také tak. Lidé mě vodili za nitky, a když se přetrhly, usoudili, že už jsem k ničemu. Nejdřív mě hodili do skladiště a nakonec mezi odpadky. Nikdy už to nechci."

Podíval se na ni, aniž chápal. Všiml si ale, že je docela hezká.

ČEKÁRNA

V čekankovém poli zjevila se Poutnici nečekaně malá dřevěná čekárna. Kde se vzala?
Postavili ji tu čekankové víly, aby v ní přečkaly krutou a dlouhou zimu?

Čekárna pozvala Poutnici otevřenými dveřmi dovnitř. Bylo tu modré ticho, poškrábaný stůl a rozviklaná židle. Na stěně visel starodávňý telefon s kličkou. Někdo mu utrl sluchátko a zahodil do Někam.

Poutnice usedla ke stolu, z jehož zásuvky neočekávaně vylovila list čekajícího papíru a ořezanou tužku. Nahlédla do knihy veršů, kterou stále nosila za svýma očima, a začala psát, co už dávno chtěla někomu sdělit. Když dopsala, dala se do čekání.

Věděla, že se dočká. Možná se už brzy objeví létající vlak. Nebo snad - určitě - modrý pošťák s malými křidélky na patách unavených bot.

POŽÁR LODI

V přístavu
zapálili loď

Byla vetchá
a měla prasklý stěžeň
Neměla kam by plula

Hořela
jako slunce

Nikdo nehasil

Na plachtu dávno
kdosi vyšil
obrovskou sedmikrásku

Vítr ji utrhl
a zamával s ní na rozloučenou
zbytečně čekajícím pasažérům

KOMU SE BLÁZEN ŘÍKÁ

Když jsem prošla sedmou stříbrně modrou louží, počkal na mne - asi jen proto, že se naléhavě musel vyptat na věci, které mu neustále táhly hlavou.

"Jste blázen?", zeptal se odhodlaně.

"Musím být?", zněla má otázka na otázku. "Pojďte se mnou a naučte se vidět. Pak uvidíte."

Na tobogánu snu
řítím se prostorem
kolem své hlavy
nahoru kupředu
jak se zrovna chce létat

Křídla jsem nechala
v úschovně zvláštností
a jen tak
že byl ten správný čas
vyskočila jsem si do okapu
vedle zelené múzy co tam už seděla

Kývající nohama sledovaly jsme
hemžení tam dole

Některé důležité momenty života ti zcela uniknou, když neprojdeš sedmi loužemi, co se stříbrnou modří lesknou na tvé cestě. A také se musíš rozhodnout, ve kterém ze sedmi barvami omalovaných domků zděděných po hlemýždích chceš vlastně bydlet. Všechny jsou zařízeny stejně - pohodlné lůžko, lampa s jasným světlem a kniha, kterou právě chceš číst. Pro ty, kteří rádi cestují, visí na stěně mapa Odnikud Nikam přes Kamsi.

Moc nemysli na to, jak se přizdobíš cukrovou vatou nebo komu daruješ svazek sedmdesáti sedmi barevných balónek. Tyhle starosti odejdou, jak přišly. Balónky hlavně nedávej tomu malému klaunovi, který po pravé noze skáče na tvé levé noze. Je tak drobný, že balónky by ho vynesly nad město, kde by překážel vlaštovkám v podvečerních leteckých závodech. Mohly by si i myslet, že je opilý - to kvůli velkému červenému nosu.

A pořádně se rozhlédni, než velkým skokem dopadneš za krk té směšné smutné labuti, kterou přikovali k nějakému stroji. Vynáší jí to nahoru dolů, ale už jsi tu, abys přesekl její pouta a pomohl jí vzletět a opustit zajetí věčného samohybu. Každý ví, že létat můžeš nahoru a kupředu. Dolů se lze snést, jen vidíme-li něco důležitého svou krásou nebo nouzí. Snášet se na věž katedrály nebo k opuštěnému dítěti, to je přeci doporučeno Nejvyšším Mistrem Létání.

Potkáš-li anděla, který má v ústech modrou papírovou růži se zlomeným dřevěným stonkem, neboj se ho zastavit. Třeba ho zatahej za rukáv nebo ho chyt' do sítky na motýly. Určitě mu ale požehej a zeptej se ho, zda ti nepřinesl nějaký dopis. Rád slyší tuto otázku, aby mohl dělat drahoty a chvíli otálet s odpovědí, než ti předá záhadné psaní vonící čerstvě spařeným čajem a vanilkovou vzpomínkou na zítřejší výlet. Takové jsou totiž dopisy svěřené andělům...

Až budeš nejmíc pospíchat, najdi si zbytečnou autobusovou zastávku nebo opuštěné nádraží. Zde usedni na lavičku, podívej se, kde je slunce a jak dnes vypadají mraky. Otevři knížku veršů a pár se jich nauč zpaměti. Mohou se ti kdykoliv hodit, třeba když se ti bude zdát, že máš něco říci a nenajdeš pro takovou příležitost vhodná slova. Potom si utrhni pampelišku - je jich tu kolem plno - a vyčaruj z ní šperk. Určitě dnes potkáš princeznu, která marně hledá ztracený prstýnek nebo náušnice. Tvůj dárek jí přijde vhod.

Na tobogánu snu
prolétám poslední zatáčkou
odstředivá síla mě vymrštila
na velkou ručičku kostelních hodin
která právě napřahuje
tři čtvrti na věčnost

NA-NESHLEDANOU

Už jsem se rozhodla

Chci být sama
samotná

v hodině mezi psem
co na břicho mi odpočívá
a vlkem
který z kouta modročerné jeskyně
cení zuby
krvelačným úsměvem

Úplně sama
chci naslouchat
tajemství punkevní řeky
ucho přiložit k zemi
hlavu si položit k vlastním nohám
abych lépe slyšela
zlověstný akord
v hlubině do níž nedohlédnu

Černému medu podobná
Je má touha
sladký asfalt
vodopád vonící horké lávy

Plnými ústy ochutnám
než ona sama mě pozře
ochutnám
a pak hned zapomenu
že jsem ještě včera
nosila pod srdcem
živou hvězdu

Chci být sama
samotná

Tak na-neshledanou
někde v pekle

EPIŠTOLA ČTENÁŘŮM

Jako bouře na moři se k nám přihnala další sbírka Delicie Nerkové KLAUNI A ŠAŠCI a poněkud rozvlnila poklidné vody dosavadní lyrické poetiky.

Najdete v ní nějakou tu kapku surrealismu; skládání mozaiky metafor z různých koutů života; ale především bolestně upřímné vylití citů, jen málokdy radostných. Občas se do člověka zařízne hořká ironie ukazující na nesmyslnost světa. Občas zavane žal, tichý i křičící. Žádná idylka.

Potkáte básně melodické i záměrně skřípavé, také básně v próze, o nic méně poetické, plné zvukomalby a slovních hříček.

Příliš neočekávejte vyloženě křesťanská témata, tentokrát je na pořadu dne lidská duše. Duše dost protřesená cestou po úskalích života, bez obalu vyznávající, že často neví, kudy dál, nebo prostě nemá sílu. Nádherné na tom je, že zde mluví duše básnická, schopná vyjádřit se půvabně tam, kde jiný jen bezmocně sténá. Schopná přemýšlet o smyslu tam, kde se smysl věcí těžko hledá. Trochu polámaná krása razí cestu životní odvaze, přemýšlivosti a neúnavnému pronikání do hloubky obyčejného života i obyčejných vztahů.

Podivně kontrastují nadnesené a nemilosrdné parodie na dnešní mluvu mladých lidí s něhou básní, které komentují svět poetickými přirovnáními. S obrazy a metaforami je vůbec potíže. Nikdy nevíte, na čem vlastně jste. I v básni plné hořkosti lze najít neškodné střípky a obrázky vzaté z našeho denního bytí. Někdy až podivně jemné, ve srovnání s expresivní naléhavostí básně; pastelově zbarvené střípky skládané do pichlavé a znepokojivé skládky. Jinde používá obrazy vzaté z přírody nebo – pod čím vlastně shrnout tu poslední kategorii? Snad pod kulturou? Myslím, že toto mě na sbírce nejvíc fascinuje. Když se něco známé z knížek nebo legend stane rámcem básně. Z letmé zmínky o starém příběhu udělá autorka kostru, na kterou navěsí názor, cit, poezii. Tak to ostatně dříve dělali básníci běžně. A přitom, kolik lidí dnes četlo původní „Obraz Doriana Graye“ nebo dokonce zná melodii „Tumbalalaiky“? Vzato kolem a kolem, postoje čtenářů se občas rozdělí na veselé spiknutí vědoucích a rezignovaný zmatek nevědoucích.

Komu je smutno, nalezne útěchu, že v tom není sám. Kdo se zrovna nachází v jasu a veselí, chytne se katarze, jejíž náznaky najdeme dost často. Navzdory občasné beznaději, naděje vládne přinejmenším v umíněnosti, která se nevzdává. Snad se i z toho dokážeme poučit.

Jana Daněčková, 26.9.2006

Obsah

Motto:.....	2
KLAUNOVA SMRT	3
SMUTEK	4
PINOKIO	5
ČASONAHOTA	6
ODCHOD.....	8
ZVONICE	9
OBRAZ DORIANA GAYE.....	10
NESPAVOST.....	11
BRUNCVÍK.....	12
HODINÁŘ ČAS	14
ZKAMENĚLINA.....	15
POŠETILOST	16
NEJSMUTNĚJŠÍ Z PIEROTŮ	17
KONEC PRÁZDNIN.....	19
NA KADLÁKU	20
TUMBALALAIKA	21
FANTASMAGORNO	22
V PARKU	23
MASOPUSTNÍ BÁL	24
KEJKLÍŘ A MARIONETA.....	25
ČEKÁRNA	26
POŽÁR LODI.....	27
KOMU SE BLÁZEN ŘÍKÁ	28
NA-NESHLEDANOU	30
EPIŠTOLA ČTENÁŘŮM	31
TIRÁŽ.....	32

TIRÁŽ

Copyright: delície nerková

Název: Klauni a šašci

Obálka: Mária Lehocká

Tisk: ECM, Ječná 19, Praha 2

Vydáno: vlastním nákladem 2006

